

ဝန်ခင်း

Read on the move

အိမ်

တစ်ခန်း

အခန်း (၁)

ကဲ ... နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မွေးနေ့ဆိုတော့ မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ ပေးမယ်၊ ဘာလိုချင်လဲ ပြော”

ကေသာနဲ့ မျက်ဝန်းတို့ နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။ ။
ပြီးတော့ ကျွန်းဆက်တီကြီးတွေပေါ်မှာ မျက်နှာစုံညီစွာ ရှိနေကြသည့်
လူကြီးတွေဆီ အကြည့်တွေ ပြန်ရောက်ကြ၏။

ဖေဖေရယ် မေမေရယ် တွဲလျက်ရှိနေကာ ဘွားဘွားက ထိပ်ဆုံးက
တစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာမှာ ခန့်ညားစွာထိုင်နေ၏။ အန်တီနှင်းကတော့
မရှိပါ။

ဟိုတုန်းကဆို ရောက်လာတာနှင့် တူမနှစ်ယောက်ကို လက်ပေါ်က
မချအောင်ချစ်တဲ့ သူလို့ ဘွားဘွားက ပြောဖူးသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ကေသာတို့
မွေးနေ့တွေ ရောက်တိုင်းတော့ အန်တီနှင်း မရှိတတ်ခဲ့ပါ။

“မြေးတို့ ရဲ့ အန်တီနှင်းကလည်း လူကြုံတွေ့ စာတွေနဲ့ တော့ မှာ ရှာ
ပါတယ်၊ ရှေ့နှစ်ဆန်းပိုင်းလောက်ကျမှ သူ ပြန်လာနိုင်မှာ တဲ့ ၊ မွေးနေ့
လက်ဆောင်အတွက် ပို့ပေးလိုက်မယ်တဲ့ ”

အန်တီနှင်းအကြောင်း တွေးနေတုန်း ဘွားဘွားကပြောတော့ ကေ
သာတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ ။

“ဟုတ် ... သမီးတို့ ကလည်း ပထမဆုံး မကျန်းမာတဲ့ မေမေ့ကိုပဲ မေ

မေ ကျန်းမာပါစေလို့ အရင် ဆုတောင်းပေးမယ်”

“သာဓုပါရှင် ... သာဓု ... သာဓု”

ဖြူဖြူနဲ့နဲ့လေး ထိုင်နေသည့် မေမေ ဒေဝီခင်သည် ဖေဖေမျက်နှာကို ကြည့်နူးသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် မော့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ပြီး သာဓုခေါ်သည်။ ။

စကားသွက်သည့် မျက်ဝန်းကပဲ မေမေနဲ့ ဖေဖေကို ကြည့်၍ ...

“ဖေဖေရဲ့ ဟိုတုန်းက ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီးတော့လေ သမီးတို့ မွေးနေ့ကျရင် အခု ဖေဖေရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ မရှိတော့တဲ့ မျက်နှာချောချောနဲ့ ခန့်ခန့်ညားညား မြင်ခွင့်ရပါစေလို့ လည်း သမီးတို့က ဆုတောင်းတယ်”

ဖေဖေ ကင်းမောင်မောင်၏ မျက်နှာက ပြုံးလိုက်ရုံလေး လှုပ်ခတ်သွားပေမယ့် မပီပြင်ပါ။ အမြဲတမ်း မြင်နေကျအတိုင်း ဖေဖေက တည်တည်၊ မေမေမျက်နှာမှာ နူးညံ့သည့်အပြုံးနှင့်။ သည် မိဘနှစ်ပါးအသွင်က မျက်ဝန်းတို့ နှစ်ယောက်အမြင်မှာ ထူးတော့ ထူးဆန်းခဲ့ဖူးပါ၏။

လွန်ခဲ့သော ကာလများကဆို ဒီထက်ဆိုးသည် ဟု ပင် ပြောလို့ ရသည်။ ။ ဖေဖေမျက်နှာမှာ ဘယ်သောအခါမှ အပြုံးအရယ်မမြင်ခဲ့ရဘဲ ဖေဖေ ဒီလိုနေတာကို မေမေကလည်း စိတ်မဆိုး၊ ဘွားဘွားကလည်း ကျေနပ်နေခဲ့၏။

“ဘွားဘွား၊ ဖေဖေက သူများ အဖေတွေလို သမီးတို့ ကို မချစ်လို့ လားဟင်”

ကေသာက မေးခဲ့ဖူး၏။ မျက်ဝန်းက စကားသွက်ပေမယ့် ပြောသင့်တာ မပြောသင့်တာကို စဉ်းစားတာမျိုးရှိသည်။ ။

ကေသာက စကားများ တာလည်း မဟုတ်၊ နည်းတာလည်း မဟုတ်
ဘဲ ပြောချင်ပြီဆို ဘယ်သူ့မျက်နှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ...။

“မေမေ့ကို ပြောဆိုနေတာလည်း အရမ်းစိမ်းတာပဲ”

“မြေးရယ် ဖေဖေက ဒီတိုင်းပဲ နေတတ်တာပါ။ အဲဒါကြောင့် သူ့
အကြောင်း နားလည်လို့ မြေးတို့ မေမေက သည်းခံနိုင်တာပေါ့။ သားသ
မီးကို မချစ်တဲ့ မိဘ မရှိပါဘူးကွယ်၊ နောက်ဆိုရင် မြေးတို့ ပိုသိလာဦးမ
ယ်၊ မြေးတို့ ဖေဖေက မြေးတို့ ကို သိပ်ချစ်တာ”တဲ့ ။

ဘာပြောပြော မျက်ဝန်းက ယုံကြည်သည် ။ ကေသာက ဟိုတွေး ဒီ
တွေး ...။ အမြှာညီအစ်မပေမယ့် ကေသာက အကြီးပီသစွာ နှိုက်နှိုက်ချွတ်
ချွတ် တွေးတတ်တာလည်း ရှိကာ ...

“ဖေဖေပုံစံက ရုပ်ရှင်တွေထဲက အသည်းကွဲ သမားကြီးလိုပဲနော် မျ
က်ဝန်း၊ တစ်ခါတလေ မေမေ့စကားတွေ ငါ နားစွန်နားဖျား ကြားဖူးတ
ယ်ဟ၊ 'ဒေဝီက ချစ်ရတဲ့ သူပါ'တဲ့ ...။ ငါတော့ ဖေဖေမှာ ရည်းစားဟော
င်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ထင်တယ်”ဟု ဝေဖန်သည် ။

သိချင်စိတ်ဖြစ်လာတာနှင့် အဘွားဖြစ်သူကို မေးလိုက်တာလည်း
ကောက်ခနဲ ...။ ထိုအခါ ဘွားဘွား မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ...

“ဒီစကားမျိုးတွေ မပြောရဘူး၊ မြေးရဲ့ ... မြေးတို့ က ကလေးတွေပဲ
ရှိသေးတာ၊ ပြီးတော့ ဒါက မိဘရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ...”

ဒီစကားကိုလည်း ကေသာက ပြစ်ချက်ရှာ၏။

“တွေ့လား မျက်ဝန်း၊ ဘွားဘွားက မဟုတ်ဘူး လို့ မပြောဘူး၊ ဒါ လုံး
ဝ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မေမေ့ကို စိတ်ဆင်းရဲစေတဲ့ အဲဒီတစ်ယောက်ကို သိရ
လို့ ကတော့ မလွယ်ဘူး”

ဟု လက်သီးဆုပ် ကြိမ်းဝါးသည် ။ ထို့ပြင် မေမေ ဘယ်သောအခါက
မှ မာမာချာချာမရှိခဲ့တာ ထိုကိစ္စကြောင့်ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်သေး၏။

“မေမေ့ကို ဖေဖေက မချစ်ဘူးလားဟင်”လို့ ကေသာ မေးတော့ အ
နားမှာ မျက်ဝန်းလည်း ရှိနေခဲ့သည် ။ မေမေက ပေါ့ပါးသည့် ချစ်စနိုး အ
ပြုံးနှင့်ပါ။

“ချစ်လို့ လက်ထပ်ကြတာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးတို့ ဖေဖေက ဟိုတုန်း
ကတည်းက အဲဒီလို မျက်နှာတည်တည်ကြီးနဲ့ ပဲ နေတာ” တဲ့ ။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်စီအတွေးတွေ တူညီသွားကာ .
.. ဖေဖေ့ကိုငေးနေရင်း ရုတ်တရက် စကားသံ တိတ်သွားကြ၏။

ထို့နောက် ကေသာက ဆံပင်လေး တစ်ချက်သပ်၍ ပြုံးရယ်ကာ ...။

“ဘယ်လိုလဲ ဖေဖေ၊ သမီးတို့ မွေးနေ့ကျရင် နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ရိတ်ပ
စ်မယ် မဟုတ်လားဟင် ”

တည့်တည့်မေးလိုက်ကာမှ ကင်းမောင်မောင်က ပြုံး၍ ...

“အဲဒါ မွေးနေ့လက်ဆောင်လား”

“ဟင် ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဖေဖေကလည်း ...၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်က
သပ်သပ်”

ကင်းမောင်မောင် ပြောလာမှာ ကို သိလိုက်သည် မို့ ဒေါ်ခင်သူဇာက
ကြားဝင်၍ ...

“ဘွားတို့ ဒေဝီတို့ ပြောတာတောင် ဒါကိုတော့ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး မြေး
ရေ ...၊ ဒီမှာ ဒီဘက်ကိုလှည့်ပြီး ဘွားဆီမှာ တောင်း၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်
ဘာလိုချင်သလဲ”

မွေးနေ့လက်ဆောင်ကိစ္စက ခုကျမှ အစက ပြန်ရောက်လာလျက် ...

“အင်း ... ဒါဆိုလည်း မပြောတော့ပါဘူး ... မျက်ဝန်း နှင် စိတ်ကူး ထားပြီးပြီလား”

“အင်း ...၊ ဒါပေမဲ့ နင်က အကြီးပဲ၊ နင် အရင်ပြောလိုက်ပါ”

မျက်ဝန်းက ငယ်တဲ့ သူဖြစ်ပေမယ့် ကေသာကို အမြဲတမ်း ဦးစားပေး သည်။ ကေသာကလည်း အနိုင်ရနေတာကို ကျေနပ်နေတဲ့ သူ ...၊

ဒီတစ်ခါ သူမရင်ထဲမှာ ဘာရှိမှန်းမသိသော်လည်း ရုတ်တရက် မပြောသေးဘဲ ဖအေကို မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ဒါဆို သမီး ပြောမယ်နော်၊ ဘွားဘွား တကယ်ပေးရမှာ ”

“အင်းပါ ... ပြော”

လမ်းဖွင့်ပေးပြီးပြီပေမယ့် ကေသာပုံစံကိုကြည့်၍ ဒေါ်ခင်သူဇာ ခပ် လန့်လန့်ဖြစ်သွား၏။ ကေသာသည် သူများ နှင့် အနည်းငယ်ကွာသော အကျင့်ဆိုးလေးတစ်ခု ရှိတတ်ကာ ထိုအကျင့်ကြောင့် မိသားစုထဲမှာ ဆူ ပူမှုတွေ ဖြစ်ရတာ အကြိမ်ကြိမ်။

ဒါက ဘာလဲဆိုလျှင် မကြာခဏ ပြဿနာ ရှာတတ်ကာ ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘာငြင်းငြင်း သူမ အနိုင်မရမချင်း လှည့်ပတ်ဆွဲယူပြောနေ တာ မပြီးနိုင်။ ပြောပြီဆို အကြောက်အလန့် မရှိတော့သလို ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ၏။ တစ်အိမ်လုံးမှာ သူမ ကြောက်တာဆိုလို့ ကင်းမောင်မောင် တစ် ယောက်ပဲရှိသည်။

ခုလည်း ကင်းမောင်မောင်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီးမှ ...

“ဟိုလေ ... မွေးနေ့ပြီးတဲ့ နောက်နေ့ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေ

စုပြီး မြို့ထဲ လျှောက်လည်ကြမလို့ ”

“ဟင် ...”

ဒေါ်ခင်သူဇာ ကင်းမောင်မောင်ကို ဖျတ်ခနဲငုံ့ကြည့်၏။

“ကားက သဇင်လွင်တို့ ကားနဲ့ ပဲ ဘွားဘွားရဲ့ ...၊ ပဲခူးဘုရားတွေပါ
သွားဖူးကြမှာ ၊ အပြန် နေမညိုခင် ပြန်လာမှာ လေ၊ ဘွား ခေါင်းခါလို့ မ
ရဘူးနော်၊ လိုချင်တာတောင်းလို့ ပြောပြီးသား”

ကေသာက ဖွင့်ပြီးပိတ်ပြီး ပြောသည် ။ သို့သော် ...

“မြေးရယ် ... မွေးနေ့ဆိုတာ ရတနာပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ်၊ တိုက်၊ ကား၊
ခြံမြေ တန်ဖိုးသတ်မှတ်နိုင်တာ တစ်ခုခုပဲ တောင်းရတာလေ၊ မြေးကျမှ .
..”

“ဟာ ... ကေသာ ပြောပြီးသားဥစ္စာ ... ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ကိုယ်
လိုအပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျောင်းနဲ့ ကျူ
ရှင်နဲ့ အိမ် ဒါပဲ၊ အရမ်းစိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာ၊ သူများ တွေဆိုရင် တစ်
ပတ် တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရ၊ ထွက်လည်ရနဲ့ မျှမျှတတ”

“ဒီမှာ မမျှတဘူးလို့ သမီးက ပြောချင်တာလား”

“ကင်းမောင်မောင် အသံထွက်လာတော့ ကေသာ နှုတ်ခမ်းလေး စု
သွားပြီး မျက်နှာငုံ့၏။

“သမီးတို့ ခုမှ အလယ်တန်းကျောင်းသူပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီအရွယ်မှာ
သမီး ဒီလို တောင်းဆိုချက်တွေ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သမီး လိုချင်
တဲ့ တောင်းဆိုချက်က မွေးနေ့လက်ဆောင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ အတ
ည်ပြုထားတဲ့ စည်းကမ်းချိုးဖောက်ဖို့ ...

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဘွားဘွားက အစကတည်းက ဘယ်လိုဟာမျိုး မတောင်းဆိုရဘူးလို့ ထည့်မပြောလို့ ပါ”

ပြောလိုက်ပုံကြောင့် ဘွားအေကပဲ မျက်နှာပူစွာ ခေါင်းငုံ့ရတော့ မလိုလို ...၊

“အေး ... အခု ဖေဖေ ပြောပြီးပြီ၊ စည်းကမ်းပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လျှော့ဖို့ တင်းဖို့ မတောင်းဆိုနဲ့၊ ဖေဖေ မလိုက်လျောနိုင်ဘူး”

“ကဲ ... နေပါဦး သားရယ်၊ မြေးလိုချင်တာ ပြောလို့ ... မေမေကပဲ ခွင့်ပြုလိုက်တာပါ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား မြေးရယ် ဟို ... မြေး အပြင်ထွက်ချင်ရင် မိသားစု သွားကြတာပေါ့၊ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ ဘွားဘွားတို့ အားလုံးလေ ...၊ အဲဒီလို လူငယ်တွေချည်းပဲသွားတာ အန္တရာယ်များ တယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဘယ်သူနဲ့ မှ မသွားတော့ဘူး၊ နေပါစေတော့”

ကေသာ ခေါင်းခါပြီး မျက်လွှာလေးချ၍ ထ,ထွက်သွားလျှင် ဒေါ်ခင်သူဇာ လိုက်ဆွဲတော့မတတ် ဖြစ်သွားသောကြောင့် ချက်လောက်ထိ ရှည်သော ရင်ဘတ်က ရွှေဆွဲကြိုးပြားကြီး၏ အောက်ဖျားက တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်သွား၏။

“မေမေ”

ဒေဝီက ဒေါ်ခင်သူဇာလက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး ကင်းမောင်မောင်ဘက်ကို လှည့်ကာ ...

“မောင်ကလည်း မေမေ့စကားကို ရှေ့ကနေ အတင်းအကျပ် ပိတ်ပြောလိုက်တာကိုး ...၊ သမီးလေးက အကျိုးအကြောင်းပြောရင် နားလည်ပါတယ်၊ မွေးနေ့မှာ စိတ်ညစ်သွားရင် မကောင်းပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ ကလေးတွေ မျက်နှာညိုသွားတာ မေမေ

မကြည့်ချင်ဘူးကွယ်”

“မွေးနေ့မှာ မွေးနေ့နဲ့ ပတ်သက်တာတွေပဲ ပြောနေကြရင် ဘယ်သူမှ စိတ်မညစ်ရဘူး မေမေ၊ မေမေ့မြေး တောင်းဆိုတာတွေကို ပြန်ကြည့်ပါဦး၊ ဒါ ကလေးတဲ့ လား ...”

“အင်း ... ဒီအရွယ်လေးတွေ ဆိုတာလည်း ...”

“အဲဒါ ပြောတာပဲ၊ ဒီအရွယ်တွေမှာ မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်ဖို့ အသင့်ဆုံးပဲ၊ ပြောဆိုဆုံးမရတာလည်း ဟိုမရောက်ဒီမရောက် အရွယ်တွေဆိုတော့ ခက်တယ်၊ နောက်ပြီး ဒီကောင်မလေးက အပြင်ရောက်ပြီဆို ဒရိုင်ဘာကိုလည်း လူမထင်ဘူး ညီမဆိုတာကိုလည်း လိုအပ်သလို ချောင်ထိုးတာပဲ၊ တစ်ရက်တည်းဆိုတဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ အများကြီး ပျက်စီးပြောင်းလဲ သွားလို့ ရတယ်”

နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောသာအောင် ကင်းမောင်မောင်က နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

“သမီးငယ် ဖေဖေ့ကို ပူဆာဖို့ ရှိရင် စာကြည့်ခန်းမှာ လာပြော”

မျက်ဝန်းဆီကိုတော့ နူးညံ့သည့် အကြည့်တစ်ချက် ဝေ့သွားပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ။

“ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီအဖေနဲ့ ဒီသမီးကတော့ ...”

ညည်းညူရင်း သမိုင်းပေး တာဝန်အရ မြေးကိုချော့ဖို့ ဒေါ်ခင်သူဇာ ထလိုက်သွားလေသည်။ ။ ဒေဝီ တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး မျက်ဝန်းဘေးကို ပြောင်းထိုင်လိုက်ကာ ...

“သမီးငယ် ...”

မျက်ဝန်းက ဒေဝီရင်ခွင်ထဲမှာ အလိုက်သင့်မှီ၏။ ဒီသမီးငယ်လေးဟာ မိသားစုအပေါ်မှာ ဒုက္ခ၊ ပြဿနာ ဘာတစ်ခုမှ မပေးခဲ့ဖူးပါ။

ဖအေကိုယ်တိုင်က မျက်ဝန်းကို “သမီးငယ်”လို့ ပဲ ခေါ်တတ်ကာ ကေသုကိုတော့ စိတ်အလို မကျတတ်သလောက် ကေသာလို့ ပဲ ခေါ်တာများ ခဲ့၏။ မချစ်လို့ လည်း မဟုတ်။

“ချစ်ရင် များများ ရက်စက်ရတယ် ဒေဝီရဲ့ ...”လို့ ပြောဖူးတာ တကယ်လား၊ ရယ်စရာ ပြောတာလား။ မြင်ရသမျှမှာ တော့ ဆူနေတာလည်း မဟုတ်ဘဲ တင်းနေသည့် မျက်နှာကြီးကို တစ်ပတ်မှ မလျှော့တာဘဲ ဖြစ်သည် ။

“သမီးငယ် စိတ်ညစ်သွားပြီလား၊ သမီးရဲ့ ဘွားဘွားက သားနဲ့ မြေးကြားမှာ ဒီလိုပဲလေ၊ ကဲပြော ... သမီးကရော ဘာလိုချင်လဲ၊ ဖေဖေ့ကို ပူဆာချင်တာလား၊ မေမေ့ဆီကလား ...”

“မေမေ”

“ဟင် ... ပြောလေ”

“မျက်ဝန်းကလည်း မွေးနေ့နဲ့ မဆိုင်တာတစ်ခုကိုပဲ လိုချင်နေတာ ပြောရမှာ လားဟင်”

ဒီသမီးငယ်ရဲ့ ပါးစပ်ကနေ သူများ စိတ်ညစ်စရာ စကားမပြောဘူး ဆိုတာကို ယုံကြည်တော့ ဒေဝီ ပြုံးလိုက်ပြီး ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“မေမေ နားထောင်ပေးမယ်၊ ပေးလည်း ပေးမယ် ... ပြော”

ဒေဝီက ခွင့်ပြုနေပေမယ့် မျက်ဝန်းက တောင်းပန်သည့် မျက်နှာလေးနှင့် ကြည့်လျက် ...

“သမီးတို့ရဲ့ မွေးနေ့မှာ လေ ...”

“အင်း”

“မေပျိုကို လှလှပပလေး ဝတ်ပေးပြီး ဧည့်ခံပွဲထဲကို လာပါစေလေ နော်၊ မေပျိုက မလာချင်ဘူးဆိုရင် မေမေက ခေါ်လာပေးလေ”

ဒေဝီ မျက်နှာလေး ပျက်သွားလေသည်။ ။ မှောင်ရိပ်များ သော ခြံထဲ ဆီမှ မီးရောင် ခပ်မှုန်မှုန်ရှိနေသည့် တိုက်ခန်းငယ်လေးဆီ အပေါ်စီးက နေ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိ၏။

မေပျိုဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ထိုတိုက်လုံးလေးထဲမှာ ရှိနေသည် ။ ခုလောက်ဆိုလျှင် သူမဟာ အပေါ်ထပ် သိုးမွေးအင်္ကျီလေးတွေ ထိုးနေ သည် လား၊ ဒါမှ မဟုတ် အပ်ချုပ်စက်ခုံမှာ ထိုင်နေတုန်းပဲလား ...။

နှစ်ပေါင်းများ စွာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်စွာ ရှိနေခဲ့ပေ မယ့် ကြည့်လိုက်တိုင်း သူမ မျက်နှာလေးမှာ ညှိုးရော်နေတာ မရှိ။

လင်နဲ့ မယား၊ သမီးနဲ့ မြေး စသော မိသားစု အသိုက်အမြို တစ်ခုထဲ မှာ ရှိနေသည့် ကိုယ့်မှာ သာ ရလျက်နှင့်မပိုင်၊ မပိုင်လို့ ဆွေးရတာတွေ ပြည့်နှက်လျက် နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းရသည် မရှိခဲ့သော်လည်း နေ့နေ့ ညည တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရသည့် သူမကတော့ အားလုံး ပြည့်စုံနေ သည့် လူတစ်ယောက်၏ သွင်ပြင်ကဲ့သို့ အေးချမ်းမှုတွေအတိနှင့် ...

“မေပျို”ရေလို့ တံခါးဝကနေ လှမ်းခေါ်လိုက်သည် နှင့် “ရှင်”ဆိုသည့် ထူးသံထက် နောက်မကျတတ်စွာ အနားကို ရောက်လာတတ်သည့် မိန်း ကလေး ...၊

သူမသည် ကေသာနှင့် မျက်ဝန်းတို့ ၏ မွေးသမိခင်တစ်ယောက် ဖြစ် နေခဲ့သည် ရှိသော် ...

“မေမေ”

“ဟင်”

မျက်ဝန်း၏ နောက်ထပ် ခေါ်သံတိုးတိုးလေးကို ဒေဝီ တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

“မေမေ စိတ်ညစ်သွားတယ်ဆိုရင် သမီးပြောတာကို ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့ တော့နော်၊ တကယ်တော့ တစ်ခြံဝင်းထဲမှာ အတူတူ နေကြတာပဲ ဟာ၊ သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး”

သမီးရယ် ...၊ ဒေဝီ ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါပေမယ့် “မဟုတ်ပါဘူး ... ရပါတယ်”လို့ မပြောနိုင်၊ တကယ်လည်း ခေါင်းညိတ်ချင်ပါသည်။ ။

ကျန်ခဲ့သည့် အဖြစ်တွေထဲမှာ ကလေးအမြွှာ နှစ်ယောက်ကို မေပျိုက မွေးခဲ့တာ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဒါမှ မဟုတ် ဒီအကြောင်းတွေကို သူမတို့ လူကြီးတွေအပြင် ကလေးတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ကြတာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် ...

“နော် ... မေမေ ... မျက်ဝန်း ဘာမှ မပြောဘူးလို့ ပဲ မှတ်လိုက်ပါ”

“ဟိုလေ ... အဟွန်း ...”

တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီလို သွေးစကား ပြောလာမလားဆိုပြီး တွေးပူခဲ့ရတာ ဒီနေ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်လား၊ တကယ်ပါ ... သူတို့ အမေမှန်း မသိခဲ့ကြပေမယ့် ဒါပေမဲ့ ကေသာနဲ့ မျက်ဝန်းတို့ က မေပျိုကို သံယောဇဉ်ကြီးကြသည်။ ။

နောက်ဖေးက တိုက်လေးထဲမှာ ခွဲနေတာကိုတောင် ဒါကိုပဲ သတိရတိုင်း မေးနေကြသည်။ ။ တိုက်ကြီးပေါ်မှာ အတူတူလာနေဖို့ တဖွဖွခေါ်၏။

အတိတ်က အကြောင်းတွေကို ဖုံးဖိကာကွယ်ရင်း သမီးလေးတွေကို ကိုယ့်သမီး အရင်းလေးတွေလို မွေးမြူခဲ့ရသော်လည်း သူမမှာ ရောဂါရှိ နေသဖြင့် မေပျို ထိန်းရသလောက်လည်း ကလေးတွေကို မထိန်းကျော င်းနိုင်ခဲ့ပေ။

မေပျိုကတော့ ကလေးထိန်း အမည်ခံခဲ့ရပေမယ့် ကလေးတွေက ဒီ အရွယ်ထိ သူမလက်ထဲမှာ ပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် သံယောဇဉ် ကြီးနေကြတာပဲလို့ ဖြေသိမ့်ရင်း ခံစားချက်တွေလည်း ရင် ထဲမှာ ကျောက်သားတွေလို အစိုင်အခဲ ဖြစ်ကုန်ပြီထင်သည်။

တွေးကြည့်တော့လည်း သွေးကသွေး၊ သူစိမ်းက သူစိမ်းပါပဲ။

ဒေါ်ခင်သူဇာ အခန်းရဲ့ အပြင် ကွယ်ရပ်လေးကနေ မြေးက ပြောသ မှုကိုလည်း ကြားသည် ဒေဝီ ခံစားဖြစ်ပျက်သွားသမျှ မျက်နှာလေးကိုလည်း မြင်နေရ၏။

သားငယ်အပေါ်မှာ ချစ်ပဲချစ်နိုင်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေး ...၊

တက္ကသိုလ်မှာ ကတည်းက သူတို့ ချင်း ရင်းနှီးခဲ့ကြတာဖြစ်ကာ စေ့စပ် လက်ထပ်ဖို့ တွေ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ အထိ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာက ဒေဝီဘက်က တစ်ဖက်သတ် ပုံစံနဲ့ ဖြစ်၏။

“ရင်းနှီးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်မောင်က ဘာသိဘာသာပါ နှင်းတို့ ကပဲ ခင်ရတာဟု ဒေဝီကိုယ်တိုင် ပြောပြဝန်ခံခဲ့သည်။ မေပျိုဆိုတာက တော့ ...

သူမ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သော အတိတ်လွင်ပြင်ဆီကို ပြန်ကြည့်လို့ မရ တော့ပေမယ့် စိတ်တွေက တစ်ပတ် ပြန်ပြေးသွားခဲ့၏။

ထိုဆီမှာ တော့ မင်းသားနဲ့ ညားရပေမယ့် မင်းသမီးမဟုတ်ခဲ့သော

ဒေဝီသည် ...

* * *

အခန်း (၂)

“နာမည်က ပင်ပျို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အတန်းပညာရော ဘယ်လောက်ထိ တက်လဲ”

“ရှစ်တန်း အောင်ပြီးပါပြီ”

ဟွန်ခနဲ မဲ့လိုက်သည့် အသံကြောင့် ပင်ပျို့ မျက်ဝန်းလေး ဘေးကိုဝှေ့သွားမိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ နောက်မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်ရောက်လာတော့ မျက်ဝန်းတွေ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ပဲ နောက်ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။ ။

“ခု အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ သမီးရယ်၊ ပညာတွေ မသင်ခဲ့ရတာ နှမြောစရာ”

“ကျွန်မအသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပါ”

“ဪ ... ဆယ်တန်းလေး အောင်ထားခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ ...”

မေးနေတဲ့ လူက တစ်ယောက်၊ ပင်ပျို့ မျက်ဝန်းလေးတွေကတော့ ဘေးကတစ်ယောက်ထံကိုပဲ မေးခွန်းတစ်ခုဖြေပြီးတိုင်း မျက်လုံးရောက်မိသည်။ ။

ခုနကလေးတင် သိခဲ့ရတာက ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်၊ လေးထောင့်ဆန်

ချင်သည့် မျက်နှာနှင့် သူမက အန်တီဒေါ်ခင်သူဇာ၏ သမီးကြီး နှင်းမမ ..
.၊

သူမ အောက်မှာ မောင်တစ်ယောက် ရှိသေးသည် ။ မောင်နှမ နှစ်
ယောက်စလုံး ဆရာဝန်တွေဖြစ်ကြောင်း ...၊

“ပြောပါဦး သမီးရဲ့ ...၊ အခု သမီးဖေဖေရော ...”

“ဖေဖေလည်း ဆုံးသွားပါပြီ၊ မေမေ ဆုံးသွားတုန်းက ဒီကို သွားဖို့
စာရေးပေးခဲ့ပါတယ်၊ လွှတ်လိုက်ဖို့ လည်း ဖေဖေကို မှာ ခဲ့ပါတယ်၊ ဖေ
ဖေက အဖေတစ်ယောက်လုံး ရှိသေးရဲ့ သားနဲ့ ကိုယ့်သားသမီးကို
သူများ လက်ထဲ မပို့နိုင်ဘူးတဲ့ ၊ ကျွန်မလည်း အဖေကို တစ်ယောက်တ
ည်း မထားခဲ့နိုင်တာနဲ့ ...”

“အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ ချို့ ရေးခဲ့တဲ့ စာလေးတောင် အတော်ဟောင်းနေ
ပြီဥစ္စာ ...”

ဒေါ်ခင်သူဇာက ကိုင်ထားဆဲရှိသည့် စာရွက်လေးကို ပြန်ငုံကြည့်၍
စိတ်မကောင်းသံနှင့်ဆို၏။

“သမီးမေမေက ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာလဲဟင် ...”

“ရောဂါ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ရွာတွေဘက်ကို ဈေးရောင်းသွားရင်း
သံစူး လာပြီး မေးခိုင်းပိုး ဝင်သွားတာပါ”

ပြောနေရင်း မျက်တောင်လေးတွေ ခတ်၍ ငုံ့ကျသွားတော့
ငိုချင်ရှာပြီဟု တွက်ကာ ဒေါ်ခင်သူဇာက ဆက်မမေးတော့ပေမယ့် ...

“မိန်းမနဲ့ ကလေးနဲ့ ရှိနေတဲ့ ဟာ ... ညည်းအဖေက အရက်သောက်
တာအပြင် ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ဘူးလား”

တိုက်ရိုက် မေးခွန်းတစ်ခု ထွက်လာသဖြင့် ပင်ပျို့မျက်ဝန်းတွေ နှင်း
မမထံ မရဲတရဲ ရောက်သွားကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ဖေဖေက အလုပ်လုပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါတွေ မေမေ သိတယ်”

ဟု ဒေါ်ခင်သူဇာက ဝင်ပြောလိုက်ပြီး အတိတ်ကိုသတိရသလို စာကို
တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်၏။

“ချို့နဲ့ ကျော်စွာတို့ အဖြစ်က ဆိုးလှတယ်ပဲ ပြောရမလား၊ ကံကိုပဲ ပုံ
ချသင့်သလား၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး”

တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်တက်စမှာပဲ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ခိုးရာ
လိုက်ပြေးကြသည် ။ မြို့ကြီးပြကြီးတွေပေါ်က သူဌေးတွေ မဟုတ်ကြပေ
မယ့် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မိဘတွေက ပြည့်စုံပြေလည်ကြပါသည်
။

ဒါပေမဲ့ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ မွေးချင်းမောင်နှမတွေ များ တော့ ကိုယ့်အိုး
ကိုယ့်အိမ် ထူထောင်လိုက်တဲ့ လူ အပြင်ရောက်သွားတာနှင့် မိဘအရိပ်
အောက်ကို ပြန်ခိုဝင်ဖို့ မလွယ်ကူတော့တာမျိုး ...။

ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် မိုက်မဲကြသူ နှစ်ယောက်အဖြစ် မိဘတွေနဲ့
ဝေးဝေးမှာ ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ ကျန်ခဲ့သည့် ခင်သူဇာ
တို့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ချို့တို့ ဆီကို မကြာခဏ ရောက်ကြသည် ။

ရောက်သွားတိုင်း စီးပွားရေး အဆင်မပြေတာကို ညည်းသံမကြားရ
ဘဲ ဒီယောက်ျား ပွေလို့ ရှုပ်လို့ ... ပြီးတော့ ဘာညာ ...။

“ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မခင်သူဇာတို့ ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး
အလုပ်က အတည်တကျ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အိမ်ပြန် ပိုက်ဆံမပါတော့

ခင်ဗျားတို့ သူငယ်ချင်း ဘာဖြစ်သလဲမေး၊ အလုပ်စုံလုပ်ရတော့ လူစုံပေါင်းရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပြောပြလို့ မှ နားမလည်ဘူး၊ တကယ်နားပူတာ တစ်မျိုး၊ ကျောပူတာတစ်မျိုး၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“လူတွေလာမှ ဆရာကြီးသံနဲ့ မပြောပါနဲ့ ၊ ကျပန်းလုပ်နေရတဲ့ သူက ထွက်သွားလိုက်ရင် မင်းသားရှုံးအောင် ပြင်သွားရသလား၊ ပေါင်းသမျှ မိတ်ဆွေတွေမှာ ရော ယောက်ျားတွေနဲ့ ပဲ ပေါင်းလို့ မရဘူးလား၊ ဟွန်း ... အမြဲတမ်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ သူ့မှာ ...”

“ငါ လမ်းပေါ်မှာ ပဲ တွဲသွားနေတာ မဟုတ်ဘူး နော် ချို၊ အိမ်ပေါ်ထိ ခေါ်လာပြပြီးပြီ၊ အဲဒါ ငါ့ဘက်က ရိုးသားမှု”

လင်မယားနှစ်ယောက် ချစ်ကြည်နူးနေကြတဲ့ အခါ မမြင်ဖူးသလောက်ပါပဲ၊ ထို့ကြောင့် ချို့ကို မေးကြည့်ဖူးသည် ။

“နင်တို့ အိမ်ထောင်ရေး လွယ်ပါ့မလား ချိုရယ်၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ယုံကြည်စိတ်လေး နည်းနည်းထားပြီး စည်းရုံးကြည့်ပါလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက နင့်ကို တင့်တင့်တယ်တယ် ထားနိုင်တဲ့ ယောက်ျားပါဟာ”

“ပါးစပ်ထဲ ထမင်းခွံပေးရင်း အသားလှီးယူနေရင် အဲဒီထမင်း စားကောင်းလိုက်တာလို့ နင်ပြောမလား၊ ငါ့ကိုက လှတာမက်လို့ ညစာရော မနက်စာရော ငတ်တာ”

လို့ ပြောပြောပြီး ငိုသေးသည် ။

တကယ်တော့ ဘာမှ မငတ်ပါဘဲ စိတ်တိုင်းမကျနေတာက သူမပဲ ဖြစ်သည် ။

ဒီလိုနဲ့ ပထမကိုယ်ဝန် ရတဲ့ အထိ ခင်သူဇာတို့ တွေ သူမဆီကို မကြာခဏ ရောက်ဖြစ်ကြသေးသည်။

ရဲကျော်စွာက ထိုစဉ်ကတည်းက အရက်တွေ သောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ချိုကတော့ တောကို ပြောင်းတော့မှာ လို့ ပြောသေးသည်။

“ငါကတော့ လူဆင်းရဲပါစေ စိတ်ဆင်းရဲတာကို မခံနိုင်ဘူး၊ တောမှ ဈေးရောင်းကြတဲ့ လူတွေ အဆင်ကိုပြေလို့ ...၊ ငါ သွားရောင်းမယ်၊ သူ ရှာနေရတာကိုဗန်းပြပြီး ရှုပ်ချင်သလိုရှုပ်နေတာ လုံးဝမခံနိုင်ဘူး”

“နင်က ဈေးရောင်းကျွေးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူကျွေးတာက သံပူသံခဲတွေ၊ ငါ မျိုမကျဘူး”လို့ ပြော သံတွေကြားပြီး သိပ်မကြာမီ ချိုတို့ ပြောင်းသွားခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာသမျှကို ပြန်တွေးရင်း မျက်စိရှေ့ရောက်နေသည့် ပင်ပျိုဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိပြန်၏။

“ဒါဆို သမီးအထက်မှာ တစ်ယောက် ရှိသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ယောက်ျားလေးလို့ ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လသား လေးအရွယ်မှာ ပဲ ဆုံးသွားတယ်လို့ မေမေ ပြောတယ်”

“ဪ ... ဖြစ်ရလေ ချိုရယ်”

“မာနကတော့ သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ဖေဖေရော မေမေရော မရှိတော့မှ ရောက်လာတာ”

နှင်းမမက မဲ့ချင်သည့် မျက်နှာနှင့် ပြောသည်။

“ဒါကတော့ အမေမရှိတော့ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု ဖြစ်သွားတာကိုး သမီးရဲ့ ...၊ ဖအေကိုထားခဲ့ပြီး ဘယ်လာနိုင်မလဲ”

“ခုလည်း သူ့အဘိုးအဘွားတွေ ရှိကြမှာ ပေါ့ မေမေ၊ မေမေ လိုက်အပ်ပေးလိုက်ပါလား၊ ဟဲ့ ... ညည်းမိဘတွေက ဘယ်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်း ရှိတယ်ဆိုတာကျတော့ ပြမပေးခဲ့ဘူးလား”

“ရှင်”

“ဟင့်အင်း”လို့ ငြင်းရမှာ ကို ပင်ပျို့ ခေါင်းမခါရဲဘဲ ဖြစ်သွား၏။ တောကြိုအုံကြားမှာ ပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူပီပီ ဒီလိုခြံဝင်း တိုက်တာမျိုး၊ အိမ်ထဲမှာ ဒီလို ကြီးကျယ် ခမ်းနားတာမျိုး ပင်ပျို့ အပြင်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးပါသည်။ ။

ဗီဒီယိုဖန်သားပြင် သေးသေးလေးပေါ်မှာ မြင်ဖူးခဲ့သော် တိုက်တာကြီးမျိုးကို ကိုယ်တိုင်ရောက်လာခဲ့တော့ ရင်တွေခုန်တာ တအံ့တဩကြီးပင်။

ထို့ပြင် စိန်တွေရွှေတွေ ညွတ်နေအောင် ဝတ်ထားသည့် သားအမိရှေ့မှာ သူမဟာ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်လောက်ပင် ပမာဏရှိသေးရဲ့ လားမသိ။

သိမ်ငယ်ကြောက်ရွံ့ခြင်းသည် ဒေါ်ခင်သူဇာနှင့် စကားပြောရင်း နှင်းမမအသံဝင်လာတိုင်း လူက ဓာတ်လိုက်သလို တုန်သွားတတ်၏။

အာခေါင်တွေ ခြောက်လာတာကြောင့် ရေသောက်ချင်တာလည်း အိမ်တစ်ပတ် ဘယ်လိုဝေကြည့်ကြည့် ရေအိုးနဲ့ တူတာတောင် မတွေ့။

“နှင်းကတော့ အိမ်မှာ လူစိမ်းဝင်တာ မကြိုက်ဘူး မေမေ၊ သူ့ကိုခေါ်ထားဖို့ မေမေ စဉ်းစားနော်၊ ဖေဖေကလည်း သန်သန်မာမာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကို ပင်ပျို့ရှေ့မှာ ပဲ အပြတ်ပြော၏။ ဒေါ်ခင်သူဇာကတော့

ဟဟထေးထေးပါ။

“လူမမာကို ပြုစုဖို့ လူတစ်ယောက် လိုတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ချိုက သူ့ ဆွေမျိုးတွေထက် စိတ်ချလို့ မေမေ့ဆီ ပို့လိုက်တာ ... မေမေ ခေါင်းခါလို့ ဖြစ်မလား၊ သူ့ကို လက်မှုပညာ တစ်ခုခုသင်ပေးမယ်၊ အိမ်မှာ ဝိုင်းကူ ပေါ့”

“သင်မပေးပါနဲ့ အန်တီ၊ ကျွန်မ ဒီမှာ အားလုံး ဝိုင်းကူလုပ်ပါ့မယ်၊ မေမေ စိတ်ချတဲ့ နေရာမှာ နေခွင့်ပြုတဲ့ အတွက် ဘယ်အလုပ်ပဲ လုပ်ရ လုပ်ရပါ”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ချို့ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အ နံတို့မှာ လည်း တာဝန်ရှိပါတယ်”

“အေး ... မိန်းကလေးဆိုတော့ အနေအထိုင် တတ်မှ ဖြစ်မယ်”

“အိမ်မှာ က လူပျိုလူရွယ်နဲ့ ”လို့ ထည့်မပြော ဖြစ်ပေမယ့် မေမေ့ စိတ်ကူးတွေကို နှင်းမမ နားလည်ပေးလို့ မရဘဲ ဖြစ်နေမိ၏။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးက ရုပ်လေးက သနားကမား ...၊

ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ မေမေ မကြားဘူးလို့ လား ...၊

တစ်ခုတော့ ဖြေသာသေးသည် ၊ မောင်လေးက နေရာတကာ စိတ်ချ ထားလို့ မရနိုင်လောက်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပေ။

နှင်းမမနဲ့ ကင်းမောင်မောင်က အသက် ငါးနှစ်ကွာသည် ။ သူမ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်နေကာမှ ကင်းမောင်မောင်က ကျောင်းတက်နေတုန်း ..
၊

ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ ဘယ်သူနဲ့ မှ မတူအောင် ချောလွန်းလို့ မေမေ ပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ကိုက ကင်းမောင်မောင် ...၊

ဒီနေ့ထိ ကင်းမောင်မောင်ဟာ ချောတဲ့ တည်တဲ့ နေရာမှာ ပြိုင်ဘက်
ကင်းနေဆဲ ...၊

ငါ့မောင်လေး ဒီထက်ပိုတင်းပါစေ၊ ပိုတည်ပါစေ ...။

* * *

အခန်း (၃)

မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လိုက်စတုန်းက မီးဖိုကို မီးဖိုမှန်းမသိ၊ ဘေစင်ကို လက်ဆေးလို့ ရမှန်းမသိ၊ ခုတော့လည်း အဆင်ပြေသွားပါပြီ။

ထမင်းချက်သည့် အဝင်း ဆိုသူက ပင်ပျို့ထက် သုံးနှစ်လောက် ကြီးသည်။ ဒါပေမဲ့ အသက် အများကြီးကွာသလို လူကြီးဂိုက်ဆိုက်နှင့် မသိတာတွေကို ရှင်းပြသည်။ ။ မတတ်တာတွေကို သေချာသင်ပေး၏။ သူမမှာ လည်း ဝမ်းသာလို့ ပါ။

“ငါ နင့်ကို မြင်ကတည်းက ခင်နေတာ ပျိုရဲ့ ...၊ တကယ်ပြောတာ၊ ငါ မမကြီးကို သံပရာရည်လာပို့တုန်း နင် ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာ ပင့်ကြည့်လိုက်တော့ အရမ်းကို ကိုယ်ချင်းစာတာပဲ၊ ငါ ရောက်စတုန်းကလည်း ဒီတိုင်းပဲ၊ မမကြီးကို မေမေကြီးထက် ပိုကြောက်ရတယ်၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ နင်ကတော့ ငါ့လို မဟုတ်ဘူး ပေါ့နော်”

“အတူတူပါပဲ မမဝင်းရယ်၊ အန်တီက မေမေသူငယ်ချင်း ဆိုပေမယ့် ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလုပ်သမားလို သဘောထားပြီးသားပါ”

“အို ... မဟုတ်တာ”

လို့ ပြောပြီး အဝင်းက ပင်ပျို့တစ်ကိုယ်လုံးကို သေချာကြည့်သည်။ ။

မနက်ပိုင်းဆို မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အလွတ်လပ်ဆုံးမို့ နှစ်ယောက်သား အလုပ်လုပ်ရင်း ပါးစပ်နဲ့ လက်နဲ့ တစ်ချက်မှ မနားကြပေ။ အဝင်းက မူ

နိလာဥနီတွေ လှီးနေရင်း ပင်ပျို့ကိုပဲကြည့်၍ ...

“နင့်ပုံစံက အိမ်ဖော်နဲ့ များ လုံးဝမတူပါဘူး ငါ့ညီမရယ်၊ နင် အဲဒီလို မာနမကြီးတတ်ဘူး ဆိုတာလည်း နင့်မျက်လုံးလေးကို မြင်လိုက်ကတည်းက ငါတွက်မိတယ်၊ ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ နုနုနယ်နယ်လေးနဲ့ ဆံပင်တွေကလည်း ရှည်လိုက်တာ ဒူးခေါက်ခွက်နား ရောက်နေပြီ၊ သူများ တွေ ဆံပင် အဲဒီလောက်ရှည်ရင် အဖျားမှာ ပါးသွားကြတယ်နော်၊ နင့်ကျတော့ ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထားတာ အဖျားထိ တုတ်ခဲနေတာပဲ”

ပင်ပျို့က ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီး တနွဲ့နွဲ့နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် အတိုအစတွေကို စုသိမ်းရှင်းနေရင်း ချစ်စဖွယ်လေးပြုံးကာ ...

“အဲဒါ အကောင်း မဟုတ်ဘူး မမဝင်းရဲ့ ...၊ ဆံပင်တွေကို ခဏခဏ ဖြတ်ရောင်းလွန်းလို့ အရမ်းသန်နေတာ”

“ဟင် ... ဆံပင်ကို ဖြတ်ရောင်းတယ်၊ ဘယ်လောက်တောင် ရလို့ လဲ ပျို့ရယ်၊ ငါက နင့်ဆံပင်တွေ အရမ်းလှတာကိုကြည့်ပြီး ဆံပင်ကို တော်တော် မြတ်နိုးမှာ ပဲလို့ ထင်တာ”

“ဪ ... မြတ်နိုးလွန်းလို့ လည်း ဒုက္ခခံပြီးထားတာပေါ့ မမဝင်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက အရက်သောက်ပြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်း လေဖြန်းသွားတယ်လေ”

“ဪ ...”

“အဲဒါ ကျွန်မ ဆေးလိပ်ခုံကဝင်တဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ စားဖို့ အပြင် ဆေးဖိုးကျတော့ ဘယ်လိုလုပ် တတ်နိုင်တော့မှာ လဲ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ နင်က ဆေးလိပ် လိပ်တတ်တာလား”

“အင်း ... သနပ်ဖက် ဆေးလိပ်တွေ လိပ်ရတာလေ၊ ရွာမှာ အဲဒီအလှ

ပ်တွေရှိလို့ မိန်းကလေးတွေ ပညာမတတ်ကြပေမယ့် ကုန္ဒရီရ စားသောက်နိုင်ကြတာပေါ့”

“အင်း ... ပြောပါဦး၊ ဆံပင်က ဘယ်လောက်လောက် ရလို့လဲ”

“တစ်ခါရောင်းရင် တစ်သောင်းကျော်ကျော် ရအောင် ဖြတ်ပစ်ရတာပေါ့၊ ဆံပင်ကသန်တော့ သိပ်မကြာဘူး ပြန်ရှည်လာတာပဲ၊ ကျွန်မကတော့ ဘုရားလှူရတယ်လို့ ပဲ သဘောထားပါတယ်၊ မိဘဆေးဖိုး အတွက်ပဲလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကုသိုလ် ရပါတယ်ဟယ်၊ ရုတ်တရက် ငါက တလွဲထင်သွားမိတာ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း နင့်ဆံပင်ကြီးက အရမ်းသန်နေတာဖြစ်မှာ၊ နက်မှောင်ပြီး ပြောင်နေတာပဲ၊ ခုခေတ်မှာ အဲဒီလိုလှအောင် ပိုက်ဆံတွေ မနည်းအကုန်ခံရတာ ပျို့ရဲ့ ...၊ နောက်ပြီး နင်က သိပ်မလှပေမယ့် ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်က ထင်းနေတာပဲ၊ ပြုံးလိုက်ရင် မချစ်ဘဲကို မနေနိုင်ဘူး၊ ဟဲ့ ... ဒါပေမဲ့လေ ...”

ပြောနေရင်း အဝင်းက ဘာကို သတိရသွားသည် မသိဘဲ အသံနှိမ့်လိုက်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြစ်ကာ ...

“နင့်ကို မမကြီးကတော့ ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူး သိလား၊ အဲဒါ သေချာတယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ မမကြီးက မာနကြီးတယ်၊ ကျွန်မကတော့ မမကြီးကို ချစ်ပါတယ်”

“အေး ... ချစ်မှ ဖြစ်မယ်၊ သူက အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေထားတာ တောင် ဆင်းရဲတဲ့ လူကို အဖက်မလုပ်ဘူးတဲ့ သိလား၊ ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေ ဆီက မင်္ဂလာမရှိတဲ့ စကားတွေ အမြဲတမ်း ကြားရတယ်တဲ့၊ သူ့ကြောင့်

ကိုယ့်မှာ ပါ ကျက်သရေယုတ်သတဲ့ ”

ပင်ပျို လှုပ်ရှားမှုတွေ နှေးကွေးသွားခဲ့၏။ ဟုတ်မှာ ပါ သူမ ရောက်လာတဲ့ နေ့က အန်တီမေးတာတွေကို ပြောပြတိုင်း ဘေးမှာ ခြေချင်းချိတ် ထိုင်နေတဲ့ မမကြီးမျက်နှာဟာ စိတ်ပျက်ခြင်းများ နှင့် ရှုံ့မဲ့နေတာတွေ အစက အဆုံးထိ ...၊

“ဒီမှာ အရေးကြီးဆုံးက ကိုကိုလေးကို မျက်လုံးလေးနဲ့ တောင် လှန်မကြည့်မိစေနဲ့ ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“အဲဒါက တကယ့်မီးစ ...၊ မမကြီး ဒေါသကြီး တတ်လာတာလည်း ကိုကိုလေးကြောင့် ပါတယ်၊ ကိုကိုလေးကို ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ မှ တန်တယ်ထင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင်ရောက်လာတဲ့ နေ့က မိုးလေဝသ ကြေညာသံ ငါကြားတယ် သိလား”

“ဘယ်လို ...”

အဝင်း ဘယ်သူတွေကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေမှန်း ပင်ပျိုက တော့ နားမလည်သေးပါ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေမှန်းတော့ တွေးမိခဲ့၏။

“မေမေကြီးနဲ့ မမကြီး ပြောနေကြတာလေ၊ နင်ရောက်လာတာကို မကျေနပ်တဲ့ အဓိကပေါ့ဟာ၊ နင်က ရုပ်ရည်လေးနဲ့ လှတပတလေးရယ်၊ အိမ်မှာ အတူတူနေမှာ ဆိုတော့ ...”

“ဟေ့ ... အထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား”

“အယ် ... ကိုကိုလေး ...”

ပြောလက်စနှင့် အဝင်း ပါးစပ်လေး ဟလျက်သားနှင့် မျက်လုံးပါ ပြူးသွားသည်။ ။ ထမင်းစားခန်းဆီ လက်ညှိုးထိုးပြကာ ...

“အပြင်မှာ ကိုကိုလေး”

“ကိုကိုလေး”

“တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ဘဲ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်ကာ ပင်ပျို့ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်မိသည်။ ။ ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲ ပြန်ထိုင်မိကာ ဟိုဟာကို၊ ဒီဟာကို င်နှင့် ဒီတိုင်း ပြန်ထမိပြန်၏။

“မမဝင်း ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘာလုပ်နေရမှာ လဲဟင်”

“ထိုင်နေ ... ထိုင်နေ၊ ဘာမှ မလုပ်နဲ့ ”

“ကိုကိုလေးက ဒီထဲဝင်လာမှာ လားဟင်”

“ဘယ်တော့မှ မဝင်ဘူး၊ ဝင်လာလည်း မဆိုင်တာကို မစပ်စုတတ်ပါ ဘူး”

“ဒါဆို မမဝင်း သွားလေ၊ အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“အေး ... ဒီနေ့ ကိုကိုလေး ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ငါ လုံးဝ သတိမရဘူး ၊ အခု စီစဉ်ထားတာလည်း ကိုကိုလေးအတွက် ဘာမှ မပါဘူး၊ သေစမ်း . .. သေစမ်း ... ငါ သေသင့်တယ်”

သူ့ခေါင်းသူ ထုနှက်ရင်း အဝင်း အပြင် ထွက်သွားရှာသည်။ ။ ပင်ပျို့ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးနေဆဲမှာ အဝင်း ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ဝင်လာ ကာ ...

“ကိုကိုလေး အပေါ်ထပ် တက်သွားတယ် ထင်တယ်၊ လုပ်လုပ် ... ရေ ခဲသေတ္တာထဲမှာ ပုစွန်တုပ်ရှိတယ်၊ အဲဒါ အဆီမပေါက်အောင် အခွံခွာပြီး

ငါ သင်ထားတဲ့ အတိုင်း သေချာဖုတ်နော်”

“ဟုတ်”

“ပြီးရင် အချို့ ပါးပါးလေးသုပ်၊ သံပရာရည်ဆေးဆမ်းပြီး ကြက်သွန်နီနဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်းကို အစပ်သိပ်မပေါ်အောင် သေချာလုပ် သိလား”

ပျာယီးပျာယာမှာ ပြီး အပြင်စားပွဲကို အပြေးအလွှား သွားရှင်းသည်။ ။

“မောင်နှမ နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က လူရွေးတယ်၊ တစ်ယောက်က အသန့်ကြိုက်တယ်၊ ကိုကိုလေး အိမ်မှာ ရှိနေရင် ပစ္စည်းအကုန်လုံး မှန်ရောင်ထနေမှ ...”

ပြေးဝင် လာပြီး သင်လိုက်၊ ပြန်ထွက်သွားလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ

...

“အဝင်း ...”

“ရှင် မေမေကြီး”

“သားငယ် ရောက်နေသလား၊ အပြင်မှာ ကားတွေလို့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး၊ အပေါ်တက်သွားလား မသိဘူး”

အဝင်းက ဖြေရင်း မေမေကြီးနောက်မှာ မမကြီး ပါလာသလားလို့ ၊ မသိမသာ ကြည့်သည်။ ။

“အေး ... သားငယ်အတွက် စားဖို့ သောက်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိရဲ့ လား၊ အဆောင်မှာ စားဖို့ တော့ ငါပြန်လာမှ စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဟိုမှာ သူ့အစီမံကလည်း မင်္ဂလာကိစ္စတစ်ဖက်နဲ့ ဖြစ်နေတော့ ...”

“ရှိ ... ရှိပါတယ် မေမေကြီး၊ မမကြီး ဒီမနက်စာ ပြန်စားမှာ လားဟင်”

“ဘယ်ကလာ ပြန်လာနိုင်မှာလဲ မင်္ဂလာကိစ္စ ဆွေးနွေးပြီးတော့လည်း အခမ်းအနားအတွက်ကို နင့်မမကြီးက ကြေးထူနေတယ်လေ၊ ရွေးလို့ ဖယ်လို့ ကို မပြီးနိုင်ဘူး၊ လာ နင် ခဏအပြင်လိုက်ခဲ့”

“ရှင် ...”

“အထဲမှာ ပျို ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ခဏ ထားခဲ့လိုက်”

“ဟုတ်”

မမဝင်း ပါသွားသည့်နောက်ကို ကြားလိုက်ရပြီး မကြာမီမှာ အသံတွေ တိတ်ကျသွားခြင်းနှင့် တစ်ထပ်တည်း ...

“ဟား ... ခုထိ တစ်ယောက်မှ မတွေ့သေးဘူး၊ အဝင်း ... ဟိတ် ... အထဲမှာ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်ရှင် ... အဲ ... မရှိဘူးရှင်”

အသံပေးလိုက်တာပေမယ့် ဘာတွေ ပြောထွက်ကုန်မှန်းမသိ။

ထိုစဉ် မီးဖိုခန်းနဲ့ ထမင်းစားခန်းကို ခြားနားထားသည့် အစိမ်းရောင်ခန်းဆီးစလေး ရုပ်ခနဲမြောက်သွားကာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခမ်းနားသော ပုံရိပ်တစ်ခု ထင်လာ၏။

“မင်းက မေမေသူငယ်ချင်းရဲ့ သမီး ဆိုတာလား”

“ရှင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“ထွက်လာခဲ့”

“ရှင် ...”

ပင်ပျို့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည် ။ ခန်းဆီးစက ပြန်၍ ပြုတ်ကျကာ သူ လှည့်ထွက်သွားသည့် အရိပ်ကို အထဲကနေ လှမ်းမြင်နေရ

သည် ။

သူ့နောက်ကနေ ထွက်လိုက်ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်ကာ အထုံအကျဉ် စွဲနေသလားမသိ၊ နေရာမှ ရွေ့လျားဖို့ ကို တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်မရဖြစ်နေ၏။

“ဟိတ် ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရှင် လာပါပြီ”

“ကိုကိုလေး ရှေ့ကိုရောက်သွားစဉ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသက်ရှူဖို့ မေ့နေခဲ့၏။

“ငါ့ကို မော့ကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်”

ကြည့် ဆိုတော့ ကြည့်မိသည် ။ တင့်တယ်ချောမောသည့် ရုပ်သွင်တစ်ခုဟာ သူမ မျက်လုံးထဲမှာ တော့ ငယ်ငယ်က အလွန်အရိုက်ကြမ်းသည့် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် တူနေ၏။

မျက်ခုံးထူထူ နှစ်ဖက်က တွန့်ချိုးနေလျက် နှုတ်ခမ်းတွေလို တင်းတင်းစေ့ထား၏။

ရောင်စုံပြီးပြက်လက်နေသည့် လက်စွပ်ရှိသော လက်တစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်နဲ့ ပြန်ဆုပ်၍ စားပွဲပေါ်မှာ ခပ်လျော့လျော့ တင်ထားသည် ။

လက်ဖျံနှင့် လက်ခုံစောင်းတို့ မှာ စိမ်းညိုသော မွေးညင်းတို့ သိသာစွာ ဖုံးလွှမ်းနေကာ ဖြူနုသည့် အသားရောင်က လက်ချောင်းတွေမှာ ပဲ တင်းနေအောင်ပေါ်၏။

ပါးမြိုင်းမွေးရာတွေ စိမ်းနေသလို နှုတ်ခမ်းမွေး နေရာမှာ လည်း

စိမ်းနေတာပဲဖြစ်သည် ။ ကြည့်စမ်းဟု ပြောလိုက်တာနှင့် တကယ်
မော့ကြည့်နေသည့် ပင်ပျို့ မျက်ဝန်းလေးတွေကို ကင်းမောင်မောင်ကလ
ည်း စိုက်ကြည့်နေ၏။

ကတုန်ကယင် ထွက်လာသည့်ပုံက လူအုပ်ထဲရောက်လာသည့် ယုန်
တစ်ကောင်နှင့်တူသည် ဟု ပြောလိုက်ချင်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ယုန်တွေက အကြောက်ကြီးတတ်သလို ကြောက်ပြီဆို ဘယ်
ကိုမှ မပြေးကြတော့ပေ။ ဒီကောင်မလေးကတော့ မေးလျှင် ဖြေသည် ။
ဖြေသံက သွားရိုက်သံနှင့် တဂတ်ဂတ်မြည်တော့ မတတ်။

“မင်းနာမည် ဘာတဲ့ လဲ”

“ပင်ပျို့ပါ”

“နာမည်ပဲပြော၊ ပင်ပျို့လား ... ပင်ပျို့ပါလား”

“ပင်ပျို့ ... ပင်ပျို့ပါ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ရှင်”

ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ငဲ့သွားသည် ။

“မသိပါဘူးရှင်၊ မေမေ ပေးခဲ့တာပါ”

ကင်းမောင်မောင်က ဘဝင်မကျသလို မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ ဒါ
ပေမဲ့ နောက်ထပ် မမေးတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

“ဗိုက်ဆာတယ်၊ အဝင်း ဘာလုပ်ထားလဲ မသိဘူး၊ သွားယူခဲ့”

“မမဝင်း မေမေကြီးနဲ့ လိုက်သွားတယ် ကိုကိုလေး၊ ကိုကိုလေး အခု
စားတော့မှာ လားဟင်”

“အင်း”

“ကျွန်မ အမြန်ဆုံး လုပ်ခဲ့ပါ့မယ်”

ထိုယောက်ျားရှေ့မှ ထွက်ခဲ့ရခြင်းကို လွတ်မြောက်ခြင်းဟု ထင်ကာ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ လုပ်ကိုင်နေသမျှ ခြေသွက်လက်သွက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီး အပြင်ကို ထုတ်လာချိန်မှာ အအေးမိလူနာ ဖြစ်ရပြန်သည်။

စားသောက်ဖွယ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချပေးနေတိုင်း စူးစိုက် လိုက်ကြည့်နေသဖြင့် တတ်နိုင်လျှင် ခြေချောင်း လက်ချောင်းတွေကို လက်သီးဆုပ်လေး လုံးထားချင်၏။

သို့သော် သူမစိတ်ကူးတွေ မအောင်မြင်ပါ။

ဟိတ် ... မင်း ဒီဘက်ကို လာခဲ့စမ်း”

“ရှင်”

“မင်း လက်တွေ ဖြန့်လိုက်”

သွားပြီ၊ ပင်ပျို့ ရင်တွေ တအားဆောင့်ခုန်ကာ ပါးစပ်ကို အတင်း ဖိပိတ်ထားရ၏။ သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ ဖြန့်ထားရသည့် လက်ချောင်းတွေကို ရှုံ့မဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်ဝန်းတွေ သူမဆီ ရောက်လာ၏။

“မင်း ဒီလက်သည်းတွေ ဖြတ်ဖို့ အဝင်း မပြောဘူးလား”

“ရှင်”

ပြောပါသည် ၊ ဒါပေမဲ့ လက်သည်းကို အသားရင်းကနေ ကပ်ဖြတ်လျှင် လက်ထိပ်တွေ သွေးခြည်ဥပြီး ဘာမှ ကိုင်တွယ်လို့ မရအောင် နာတတ်သောကြောင့် နည်းနည်းတော့ ချန်ထားခဲ့မိ၏။

ဒါကို လက်သည်းတွေ ရှိနေသည် ဟု ပြောလာတော့ ပင်ပျို့ ဘာလုပ်

ရမှန်း မသိတော့ပေ။

“ဒါတွေ မင်းလုပ်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရှင်”

“တရှင်ရှင်နဲ့ ဘာလဲ ... မေးရင်ဖြေစမ်း၊ မင်းကို ဘာတွေလုပ်နေလို့ ခူးတုန်အောင် ကြောက်နေရတာလဲ”

ငိုကိုငိုချင်နေတာပါ ကိုကိုလေးရယ်လို့ ပြောပြီး ကျကျနန ထိုင်ငိုလိုက်ရလျှင် မျက်ရည်တွေ ဇလုံတစ်လုံးလောက် ထွက်လာနိုင်၏။

“မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဝင်တဲ့ သူက တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုမရှိဘဲ ဒီပုံစံနဲ့ စားစရာတွေကို ကိုင်တွယ်နေရင် မင်း ချက်ပြုတ်တာကို စားတဲ့ သူတွေ အကုန်လုံးရောဂါ ရကုန်မှာ ပေါ့၊ အဲဒီလို ညစ်ပတ်တာ ငါလုံးဝမကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ဒါတွေ ပြန်သိမ်းသွား”

“ရှင်”

ကင်းမောင်မောင်က နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ တစ်ခါမှ မဝင်ဖူးဘူးဆိုသည့် မီးဖိုခန်းထဲကို ဝင်လာသည် ။ သူ့ဘာသာ ကော်ဖီမှုန့်တွေ၊ သကြားတွေယူချပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်သောက်၏။

ပင်ပျို အနားမှာ ပဲ နေရမလား၊ ဝေးဝေး ဆုတ်နေရမှာ လား၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကင်းမောင်မောင် သွားသည့်ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်မိသလိုဖြစ်လိုက်၊ နောက်က လိုက်နေသလိုကြီး ဖြစ်သွားလိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ခလုတ်တိုက်မိလိုမိ ...၊

ကင်းမောင်မောင်က သူ့ဘေးမှာ လူတစ်ယောက် ရှိနေသည် လိုပင် မှတ်ပုံမရပေ။ ထူးခြားသည် မှာ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ပဲ ကော်ဖီသောက်ကာ အချို့ပန်းကန်လုံးကို သူ့ဘာသာ ဘေစင်မှာ သွားဆေးသည် ။

“ကျွန်မ ဆေးပေးပါမယ် ကိုကိုလေးရဲ့ ”လို့ စိတ်ထဲမှာ ပြောရင်း ဘေးကို အပြေးတစ်ပိုင်း ကပ်သွားပေမယ့် သူမ ပြောလည်း မပြောရဲ၊ ကိုကိုလေး လက်ထဲက ပန်းကန်ကိုလည်း လုမယူရဲခဲ့ပေ။

ကိုကိုလေး သူ့လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ သေချာဆေးပြီး ထွက်သွားမှ ကိုယ့် ရင်ဘတ်ကို ပြန်ဖိရင်း သက်ပြင်းချရသည် ။

ကိုကိုလေး စားဖို့ မပြောနဲ့ စားပြီးသား ပန်းကန်ဆေးဖို့ တောင် နင့် လက်နဲ့ မတန်သေးဘူး ပင်ပျို့ ...၊ ကြိုးစားလိုက်ဦး ...။

နောက်ထပ် ဒီလို ပြောစရာတွေ ဖြစ်တာမျိုး မကြုံရပါစေနဲ့ ...၊

တိတ်တိတ်လေး ဆုတောင်းနေမိသည် ။ ပြီးတော့ လက်တွေကို ပြန်ကြည့်မိ၏။

ဖြတ်ပစ်မယ်၊ လက်ထိပ်နာရုံမကလို့ အရင်းကနေပဲ ပြတ်သွားသွား .

..

* * *